

۲۰۱۶/۰۲/۱۱

آصف بهاند

«زه به نه لیونی کیرم؟»

د ۲۰۱۶ کال د فبرورۍ په لسم مازدیگر می د فیسبوک په بن کې چکر واهه چې د ښه شاعر او خوږ غږي سندر غاړې، عیسی بهرام له لوري پر یوې آنلاين کړې ویدیو ور پېښ شوم. په ویدیو کې ښاغلي بخت زاده دانش د شعر لوستلو په حال کې لیدل کېږي.

په شعر کې یو دنیا حقایق ویل کېږي، پر پښتني ټولني باندې هغه حاکمي نا دودې ویل کېږي، چې همدا خلک یې په یوه تنگه دایره کې را ایسار کړي دي. چې شعر می اوریده، ما ویل چې له خپل ذهن نه می را وزي پر ژبه می جاري کېږي او داسې می و انگیرله چې دا خبرې زما دي او ښاغلي بخت زاده دانش یې وايي، خو د ده خبرې، د ده وي، او په خپل ځانگړي انداز سره یې ویلي او د ویلو او وړاندې کولو په یو ځانگړي هنر سره یې دا کار کاوه. ما غوښتل چې په کامنت کې یوازې بهرام صاحب نه تشه مننه وکړم، خو د دې شعر اوریدلو د خپل سکوت له کنډوالي نه یو گلشن ته بوتلم. له ښاغلو بخت زاده دانش او عیسی بهرام نه د منني تر لیکلو، سمدلاسه د بخت زاده دانش د شعر په پیروۍ، دا څو توري هم ورسره پر کاغذ رسم شول. دا هم زما د کامنت او څو شعر ډوله تورو بشپړ متن:

نا پیژاند یار، بخت زاده دانش نه مننه

او له گران عیسی بهرام نه مننه، بیا مننه!

چې زما د مودو، مودو سکوت ماني یې را ونړوله،

د میاشتو او کلونو تنده یې را ته ماته کړه.

ما هم د ښاغلي بخت زاده دانش د شعر په اوریدو سره، سمدلاسه دا توري ور ته ولیکل:

آخوا گورم، دي خوا گورم

هیڅ څوک نه راځي نظر ته

پناه یوسم کوم یو غر ته

وطن وران شو لوته لوته

هلته وران شو وطن وران شو

خلک ډوب دي جهالت کې

گلستان نه را ستښیږي

ترکستان ته روانیږي

دلته هر څه ته چې گورم، نوکړیږم

زه به څنگه پاتي کیرم؟

«زه به نه لیونی کیرم؟»

د ۲۰۱۶ کال د فبرورۍ لسمه

هیدرسلیف، ډنمارک